

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	<i>II K 93/23</i>	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			

Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
2. OCENA DOWODÓW			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia		

	postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	1.	S. Z.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Zgodnie z art. 209 § 1 k.k. odpowiedzialności za przestępstwo niealimentacji podlega ten, kto uchyla się od wykonania obowiązku alimentacyjnego określonego co do wysokości orzeczeniem sądowym, ugodą zawartą przed sądem albo innym organem albo inną umową, jeżeli łączna wysokość powstałych wskutek tego zaległości stanowi równowartość co najmniej 3 świadczeń okresowych albo jeżeli opóźnienie zaległego świadczenia innego niż okresowe wynosi co najmniej 3 miesiące.			
Natomiast art. 209 § 1a k.k. przewiduje typ kwalifikowany wyżej wymienionego przestępstwa, wedle którego surowszej odpowiedzialności			

podlega ten, kto uchylając się od wykonania obowiązku alimentacyjnego z § 1, naraża osobę uprawnioną na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych.

W ocenie sądu oskarżony S. Z. swoim zachowaniem wypełnił znamiona kwalifikowanego typu niealimentacji z art. 209 § 1a k.k. Oskarżony jako ojciec uprawnionego P. Z. był zobowiązany do wykonywania obowiązku alimentacyjnego na jego rzecz, określonego co do wysokości orzeczeniem sądowym, mianowicie wyrokiem zaocznym Sądu Rejonowego w Belchatowie z dnia 02 grudnia 2014 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt I RC 356/14 – w kwocie po 450 złotych miesięcznie. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, przede wszystkim w postaci dokumentacji komorniczej z postępowania egzekucyjnego oraz informacji o stanie zadłużenia z Funduszu Alimentacyjnego, wyraźnie wskazuje również, że w okresie objętym zarzutem łączna wysokość powstałych z tytułu zobowiązań alimentacyjnych oskarżonego zaległości stanowiła równowartość

co najmniej trzech
świadczeń okresowych.

Wobec S. Z.
zaktualizowała się także
przesłanka „uchylania się”.
Oskarżony ma bowiem (...) lata, jest on osobą zdrową
i zdolną do podjęcia
pracy zarobkowej, a w
okresie zarzucanego mu
czynu nie przebywał
on w zakładzie karnym
i mógł znaleźć pracę,
możliwą do pogodzenia z
odbywaną wówczas karą
ograniczenia wolności.
Nadto kwota zasądzonych
na rzecz syna alimentów,
zważywszy na obecne
realia ekonomiczne, nie
jest kwotą wygórowaną.
W ocenie sądu wyżej
wymieniony miał więc
obiektywną możliwość
zarobkowania i
wykonywania obowiązku
alimentacyjnego, a nie
czynił tego wyłącznie
ze złej woli i
lekceważącego stosunku
względem ciążących na
nim zobowiązań.
Świadczyć może o
tym przede wszystkim
uzyskana w toku
postępowania
przygotowawczego
informacja z (...)
w B., wedle której
zarejestrowanemu jako
bezrobotnemu
oskarżonemu
przedstawiano różne
oferty pracy, jednakże
niejednokrotnie nie
zgłaszał on gotowości do
jej podjęcia.

Zdaniem sądu swoim zachowaniem oskarżony naraził jednocześnie pokrzywdzonego na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych. Wskazać przy tym trzeba, że pojęcie „zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych” w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego należy rozumieć szeroko jako „dostarczenie środków materialnych koniecznych nie tylko do utrzymania, ale również do uzyskania niezbędnego i wykształcenia i korzystania z dóbr kulturalnych. Niezbędne jest zatem nie tylko zabezpieczenie minimum egzystencji w postaci środków przeznaczonych na utrzymanie i wykształcenie dziecka, lecz także stworzenie mu warunków umożliwiających zaspokojenie potrzeb wyższego rzędu istotnych dla kształtowania jego osobowości i nawyków kulturalnych. Fakt zaspakajania podstawowych potrzeb życiowych uprawnionego kosztem znacznej osoby wysiłku osoby współzobowiązanej do alimentacji, albo przez inne osoby nie zobowiązane, a także z funduszu alimentacyjnego ZUS, nie wyłącza ustawowego znamienia narażenia na niemożność

zaspokojenia tych potrzeb.” (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 marca 1987 roku, V KRN 54/87; LEX nr 17801). O. Z. – matka małoletniego P. Z. - na skutek niewywiązywania się przez ojca z ciążącego na nim obowiązku alimentacyjnego, w okresie przypisanego S. Z. czynu miała problem z zaspokojeniem nawet podstawowych potrzeb życiowych syna, zwłaszcza iż dziecko cierpi na nadwagę, co wiąże się z dodatkowymi kosztami w postaci specjalistycznej diety i konsultacji dietetycznych. Musiała oszczędzać, z wielu rzeczy rezygnować, a gdyby nie środki pobierane z funduszu alimentacyjnego, nie byłaby w stanie zapewnić pokrzywdzonemu godnych warunków bytowych.

Sąd dokonał jedynie zmiany kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu czynu na czyn z art. 209 § 1a k.k., gdyż zdaniem sądu przepis ten jako typ kwalifikowany przestępstwa z art. 209 § 1 k.k. zawiera również wszystkie znamiona typu podstawowego i pochłania normę art. 209 § 1 k.k. poprzez bezpośrednie odniesienie, a w konsekwencji brak potrzeby stosowania w tym przypadku

kumulatywnej kwalifikacji prawnej.			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
S. Z.	1.	1.	Na podstawie art. 209 § 1a k.k. sąd wymierzył oskarżonemu karę 6

miesiący pozbawienia wolności.

Przy wymiarze kary sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 53 § 1 i 2 k.k., bacząc aby kara odpowiadała stopniowi winy i stopniowi społecznej szkodliwości czynu.

Oskarżony jest osobą dojrzałą emocjonalnie i doświadczoną życiowo, jest również poczytalny. Dopuścił się popełnienia czynu umyślnie, z pełną premedytacją i znajomością potencjalnych konsekwencji swojego niezgodnego z prawem zachowania. Sąd nie dopatrył się więc żadnych okoliczności, które mogłyby umniejszać jego stopień winy.

Stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez S. Z. przestępstwa sąd ocenił natomiast jako znaczny. Oskarżony nie poszanował obowiązku ciążącego na nim z mocy nie tylko samej ustawy, ale i prawomocnego wyroku sądowego, nie wywiązywał się z zapłaty alimentów na rzecz syna, a swoim zachowaniem naraził na niemożność zaspokojenia podstawowych potrzeb życiowych małoletniego członka najbliższej rodziny.

Jako okoliczność łagodzącą przy wymiarze

			<p>kary sąd przyjął przyznanie się przez S. Z. w wyjaśnieniach do popełnienia zarzucanego mu czynu, natomiast jako okoliczność obciążającą uprzednią karalność oskarżonego, w tym za przestępstwa niealimentacji.</p> <p>Mając powyższe okoliczności na względzie, zwłaszcza fakt, że wobec sprawcy, uprzednio dwukrotnie skazanego za przestępstwo niealimentacji, została wymierzona kara ograniczenia wolności, czyli kara o charakterze wolnościowym, sąd doszedł do przekonania, że wyłącznie kara pozbawienia wolności ma szansę wywrzeć na oskarżonym jakikolwiek wpływ. Zachowanie S. Z. wyraźnie wskazuje bowiem na bagatelizowanie ciężących na nim prawnie obowiązków.</p>
S. Z.	2.	1.	<p>Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 k.k. oraz art. 73 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności sąd warunkowo zawiesił na okres 2 lat próby, oddając go w okresie próby pod dozór kuratora sądowego.</p> <p>Mając na względzie wymiar orzeczonej oskarżonemu S. Z. kary oraz to, że nie był on</p>

			<p>w przeszłości skazany na karę pozbawienia wolności (widniejące dotychczas w karcie karnej skazanie z wyroku VI K 332/08 z mocy prawa uległo zatarciu i należy je traktować jako niebyłe – sąd na kanwie niniejszej sprawy po ujawnieniu informacji, iż skazany uiścił wymierzone wskazanym wyrokiem świadczenie pieniężne, z urzędu dokonał zawiadomienia KRK o tym fakcie), sąd uznał, że bezwzględna kara pozbawienia wolności byłaby wobec niego sankcją nieadekwatną i nazbyt surową, dlatego sąd zawiesił oskarżonemu wykonanie orzeczonej kary 6 miesięcy pozbawienia wolności na okres 2 lat próby.</p> <p>Zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności wraz z oddaniem oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora zdaniem sądu spełni funkcje wychowawcze, wspomagając jednocześnie proces resocjalizacji sprawcy poprzez zmotywowanie go do podjęcia pracy zarobkowej i wykonywania ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego.</p>
S. Z.	3.	1.	Na podstawie art. 72 § 1 pkt 3 k.k. sąd zobowiązał oskarżonego do wykonywania ciężącego

			<p>na nim obowiązku łożenia na utrzymanie osoby uprawnionej – P. Z. – poprzez zapłatę zasądzonych na jego rzecz alimentów.</p> <p>Orzeczenie wymienionego powyżej obowiązku stanowiło naturalną, ściśle powiązaną z zawieszeniem oskarżonemu wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności reakcją karną, mającą dodatkowo uświadomić sprawcy wagę ciążących na nim względem małoletniego pokrzywdzonego zobowiązań.</p>
5.	<i>1Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU</i>		
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
7.6. inne zagadnienia			
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę			

7. KOszty procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
4.	<p>Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. sąd postanowił zwolnić oskarżonego S. Z. z zapłaty kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa w całości. W świetle aktualnej sytuacji rodzinnej i majątkowej wyżej wymienionego, ich uiszczenie byłoby dla niego zbyt uciążliwe – zwłaszcza z uwagi na zadłużenie z tytułu zobowiązań alimentacyjnych, których spłata obecnie winna być dla oskarżonego priorytetem.</p>	
6. 1Podpis		